

NATO mod øst, kan være en proces, som til stadighed vil skabe et bedre forhold mellem Rusland og Vesten.

Mener hr. Jørgen Estrup i ramme alvor, at en sådan stadig tiring og udfordring af Rusland kan være en proces, som kan hele Europa og hindre dannelsen af nye skillelinjer?

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Hr. Estrup introducerede en form for ny logik, som jeg må indrømme, at det er svært at være oppe imod. Hr. Estrup sagde nemlig, at det ikke er en dagsorden med nye skillelinjer, for sådan en dagsorden ville De Radikale ikke kunnet have støttet. Det må man sige er logik for vide-rekomne, men det er klart, at det indeholder den mulighed, at hr. Estrup tager fejl.

Jeg sidder med en voldsom trang til at spørge, om det virkelig er det samme besøg, vi har været på, hos de samme russiske politikere. Det er ærgerligt, at vi med de dokumenter, vi har, er pålagt tavshedspligt i Forsvarskommissionen, for man kan altså ikke udlægge et eneste af udsagnene fra de russiske politikere som en accept af det, man er i gang med nu; men man kan lade være med at lægge vægt på dem. Det er det ene, jeg godt vil sige.

Det andet er: Er det ikke farligt også set fra et radikalt synspunkt, når man tager et sikkerhedspolitisk skridt, der gør, at START-aftalerne om nedrustning på atomområdet bliver umuliggjort? Er det ikke farligt? Er det rigtige skridt at tage? Er det den vej, man så at sige vil gå videre ad?

Når man læser dokumenterne – jeg ved, at hr. Estrup også læser dokumenter af sikkerhedspolitisk karakter – er den forskel, der er i tonefaldet fra starten af 1990'erne til i dag, så ikke også for hr. Estrup påfaldende? Er den vej, vi har betrådt, et skridt i den rigtige retning i forhold til en europæisk sikkerhedsarkitektur?

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Jeg gad vide, om hr. Estrup, ordfører for Det Radikale Venstre, et parti med dybe parlamentariske traditioner, gjorde sig helt klart, hvad han sagde: man skal ikke blot lytte til Dumaen. Det svarer til, at de nuovre i det russiske parlament sagde, at man ikke blot skal lytte til det danske Folketing.

Måske er det ordet »blot«, der så skal tjene til undskyldning, for selvfølgelig kan man også

lytte til andre røster i Rusland – det vil jeg slet ikke nægte – f.eks. præsidenten, og det er jo ganske interessant, at præsidenten ikke har villet/turdet forelægge samarbejdsaftalen med NATO for Dumaen. Den er ikke blevet og skal ikke ratificeres; det siger noget om hele situationen.

For at spare tid vil jeg sige, at Dumaen er det folkevalgte russiske parlament, og ved sidste valg var der ikke noget slør i rattet, og det foregik rimeligt. Alle meningsmålinger peger i retning af, at den nuværende flertalskonstellation vil blive styrket i den nyvalgte Duma, når det kommer dertil.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Må jeg ikke starte med at tage det op, som hr. Gert Petersen talte om, og som vist i øvrigt også hr. Villy Søvnald var i gang med, i og med at hr. Villy Søvnald sagde, at der ikke var et eneste udsagn fra Dumaen, som var positivt, og det er rigtigt. Men skal jeg opfatte de to SF-ordførere som givende udtryk for, at man ønsker, at Rusland har vetoret i disse spørgsmål? Hvis det er det, der bliver sagt, så synes jeg, at det skal siges direkte.

Min henvisning til, at man ikke alene kunne tage Dumaen til indtægt eller det modsatte, skyldes naturligvis, at man ikke kan give et enkelt land vetoret i spørgsmålet om den europæiske sikkerhed. Her vil jeg gerne høre, om SF har den modsatte opfattelse.

Dernæst må jeg sige til hr. Albrechtsen, at når det drejer sig om a-våben, så bliver der ikke hverken fra min eller fra Folketingets side stillet bestemte krav om bindende garantier. Det, der er blevet stillet op som forudsætning, er, at vi ikke ønsker deployering af a-våben i de nye lande. Det er også det, NATO ønsker, og dermed er jeg helt uforstående over for hr.

Albrechtsens påstande om, at forudsætningen er bristet. Den er aldeles ikke bristet! Den kunne være strammere formuleret, og det havde jeg gerne set.

Når det så kommer til spørgsmålet om, hvad dette implicerer med hensynet til forholdet mellem Rusland og Vesten og til spørgsmålet om START-aftaler osv., så synes jeg, at både SF og Enhedslisten bør gøre sig klart, hvilket alternativ de har. Sådan som jeg hører alternativet, så hedder det passivitet, og passivitet kender vi godt fra tidligere perioder i historien. Realiteten er, at hvert enkelt land går sine egne veje, og at